

ZEMPLÉNI LAPOK.

Szerkesztői és kiadóhivatal

Főút 9. szám

hova minden a lap szellemi részét illető közlemény, valamint az előfizetési s hirdetői pénzek is küldendők.

Kéziratok vissza nem küldetnek.

Társadalmi hetilap,
főtekintettel Zemplénmegye érdekeire.

(Megjelenik minden vasárnapon.)

Előfizetési feltételek:

Egész évre 6 frt — kr.
Félévre 3 frt — kr.
Negyedévre 1 frt 50 kr.
Néptanítóknak és körjegyzőknek egész évre 4 frt — kr.

A hirdetési díjak, a hirdetési rovat élén látható díjszabályzat szerint számítatnak.

Felelős szerkesztők s kiadótulajdonos társak:

BORÚTH ELEMÉR

HORNYAY KÁLMÁN.

A t. olvasó közönséghez.

A „Zempléni Lapok” jövő 1880-ik évvel czimére nézve megszűnik s régi, csaknem 10 éven át viselt czimét a „Zemplén”-t újra fölve, pályafutását tovább folytatandja.

De nemcsak e tekintetben kell változást jeleznünk ez egyetlen megyei organum életében; a szerkesztőség is az alá esik, amennyiben annak egyik tagja Hornyay Kálmán t. barátunk, különösen felszaporodott ügyvédi teendői miatt a társszerkesztőségtől megválni kénytelen.

E ránk, mint a t. közönségre nézve is eléggé sajnós körülmény által azonban megyénk sajtóügye csak akkor szenvedne, — ha t. barátunk visszavonulása egyértelmű volna, irodalmi munkásságának teljes megszakításával. De erről nem lehet szó s birjuk ígérte, hogy munkaerejének megtakarított részét továbbra is a közügyeknek szenteli s lapunknak ezután is dolgozó társa leend.

Uj programmot a „Zemplén” jövő magatartására nézve felesleges adunk; az mindenben az eddigi marad. Jeles és nagyszámú munkatársaink garanciát nyújtanak arra: hogy lapunk jövőre is egyike lesz azon megyei közlönyöknek, melyek hivatásuk természetes korlátai között maradva, nagyzási viszketeg nélkül, körük társadalmi és közügyeinek állnak buzgó szolgálatában.

A t. olvasó közönség eddigi támogatásától nem nyerhettünk elég erőt arra nézve, hogy lapunkat hetenként kétszer adjuk ki, azonban igérjük, hogy tömegesebb pártolás esetén, csekélyebb áldozatoktól vissza nem riadva, e régi vágyunkat azonnal érvényre emelendjük.

A czim változtatás indokául, leginkább a közönség részéről tapasztalt, azon megszokás nyilvánítása szolgált, mely hozzánk intézett levelei és egyéb megkereséseinek legtöbbszörre még most is a „Zemplén” használatát tartotta meg.

S.-a.-Ujhely, 1879. december 20.

A „Zemplén” szerkesztősége.

TÁRCZA.

A mit a Jézuska hozott.

(Karácsoni elbeszélés)

Baczoni Mátyástól.

rős tél volt; azt mondták csikorgó hideg van. Jobb ilyenkor a meleg szobában — mondta Nina néni. Maradj itthon lelkem a szent estén; látod, nem is kellene ilyenkor távoznod mellőlem, kinek napjai ugys már számolvák s alig érhet több karácsony estét s aztán, ha nem vagy itthon aggódok is éretted.

Szegény jó néném szemei könybeládat. Szerettem volna kérését teljesíteni, de épen az este, hisz boldogságom függhetett ettől, nem tehettem. Fájdalmas szívvel tehát az engedetlenségért, hanem a közeli perczben remélhetett boldogságom tudatában repeső örömmel, bontakoztam ki szegény néném karjai közül s pár percz alatt az utcán valék.

Fájt lelkem, hogy megkellett keserítenem jó néném s többször haboztam, míg néhány lépést haladtam. Végre határoztam s gyors lépéssel közelítém célomat.

Csörgő szánkák, siető angyalok, itt-ott kéregető, versecskéket éneklő gyerekek, isten nevében kéregető szegények vonták magukra figyelmet.

Előfizetési felhívás

„ZEMPLÉN”

1880. tizenegyedik évfolyamára.

Előfizetési díj:

Egészévre 6 frt — „
Félévre 3 frt — „
Negyedévre 1 „ 50 kr.
Népiszkolai tanítóknak egészévre 4 frt — „

Az előfizetési pénzek a „Zemplén” szerkesztő-kiadóhivatalához legczélszerűbben postautalvány által intézendők e hó végeig, hogy a t. előfizetőknek teljes számokkal szolgálhassunk.

S.-a.-Ujhely decz. 20.

Megkaptuk Verhovay Gyula földink nagy politicalai napilapjának — a „Függetlenség”-nek — mutatóján egyszersmind első számát. Mellékletében. „Az 1831. pórlázadás” czim alatt, egy visszapillantást olvasunk megyénk történelmének egyik legsetébb lapjára. Az igazságnak vélek tartozni azzal, ha jelen soraimban ezen visszapillantásra némely megjegyzéseket tegyek.

Mindenekelőtt tapintatlannak vélem ezen visszaemlékeztetést, most kapcsolatba hozni a jelenleg fenyegető inséggel. Pedig a névtelen cikkíró azonnal a bevezetésben ezt teszi. A mi inséges népünk — a magyar, tót, szoták, orosz (vagy mint a cikkíró nevezi „rusznyák”) egyaránt nem érdemi, azon setét gyanusítást, melylyel azt a cikkíró sújtja. Az 1831-ik évben (a cikkíró saját állítása szerént) idegen bujtogatók által véres gonosz tettekre csábított nép a mostanihoz hasonló 1846. 1847. inség alatt és az 1849. csábító körülmények közt (midőn sok más vidéken országunknak másként történt) tanusított viseletével megmutatta, hogy nem érdemi azon gyanusítást. Legyen tehát azon visszapillantás egy lapja a történelemnek, a melyből lapokat kiszakítani nem szabad és nem lehet: de ne legyen szemrehányás és gyanusítás népünk

Mindenki ünnepre készülődött, erre kéregetett, énekelte.

Az angyalok láttára szívem elszorult; én nem bírtam azokkal. Nem éreztem soha az édes anya ölelését, nem tudtam még atyám nevét sem. Huszonöt évvel ezelőtt hideg karácsony estén egy templom pitvarában fogtak fel — a jó emberek, kiktől Nina néném vett át gondoskodva neveltetésemről. Ő adta a karácsonyi nevet s a kereszttségben nyertem az Árpádot. Néném a Köröspataki családnak vala utolsó s egyetlen képviselője, Paula testvére, mint mondá régen meghalt. A Köröspataki név egykor a legfelsőbb körökben is népszerű lévén, ennek lehetett tulajdonítani azt, hogy még elbeszélésem idejében is számos előkelő látogatója volt házunknak. Így ismerkedhettem meg több előkelő családdal, melyek különben irántam, mint olyan talált gyermek iránt — bizonyos tartózkodással viseltettek. Nénémnek fájt ez, mert ő úgy tekintett, mint gyermekét s szerette volna, ha házasságom által valamelyik előkelő családdal lépek rokonságba, amidőn ő nevét is átruházta volna rám, még mindig elég szép birtokaival együtt. Ez irányban összeköttetéseinél fogva felsőbb helyről biztosított is s csak épen azt kötötték ki, mi nénémnek is legfőbb óhaja volt.

És épen ez okozott legfőbb gondot, mivel épen azon oldalról találkoztam hidegséggel, honnan a megváltásnak kellett volna jönni.

Igy kevés reménye lehetett nénémnek s utoljára is belenyugodott abban, hogy ha nevet nem is, de birtokot hagy rám, ki teljesen független lehetek a mellett. A többit belátásomra bízta.

Magam nem sokat törődtem a nevek fényességével s épen azért nem is hajhásztam.

mai nemzedékével szemben, a mely arra okot nem adott.

Mindenekfelett azonban készletve érzem magamat a felszólalásra, mert a vádat az 1831. tetekért is, népünk azon része ellen látom irányzotttnak, a mely azt kevésbé érdemi, — a „rusznyákok” ellen, — mint a közlö nevezik. Itt ugyan előbb azzal kellene tisztában lennünk, kiket ért tulajdonképen azon elnevezés alatt; vajjon ezt nemzetiségi (tájszólási) vagy pedig vallási értelemben veszi-e? azaz utóbbi esetben a görög-catholikusokat vádolja-e, — vagy előbbi esetben az orosz (rutén) tájszóláson beszélőket vádolja-e a 31-ki kegyetlenkedésekkel. Azonban úgy is kimondhatjuk, hogy a történelmi igazsággal az egyik épen oly kevésbé egyezik mint a másik. Sőt a közlönek földiratilag (topographic) sincs igaza. Mert az 1831. pórlázadásnak színtere is más volt.

Azt mondja a cikkíró, hogy „fellázították a rusznyákokat Zemplénmegye három járásában, a homonnaiban, sztropkaiban és göröginyeiben” Figyelmen kívül hagyva azt, hogy sztropkoi és göröginyei „járások” nem is léteztek, mert az előbbi a varannainak, az utóbbi pedig a homonnainak csak egyik kerületét képezte: a lázadás fő színhelye jóval alább esett, t. i. Varannó és Töke-Terebes környékén s a közte fekvő vidéken. Már pedig ezen tájakon van ugyan görög-catholikusok bőven, de vegyesen római-catholikusokkal és protestánsokkal (Varannó vidékén az evangélikus szinte többségben levén) és tudtommal ez utóbb nevezett két hitfelekezetiek nem váltak ki akkor a görög-catholikusoktól.

A mi pedig a nyelobeli különbséget illeti a rusznyák, vagy is orosz nyelvet, köztudomás szerént, a határ szélén legnagyobb részben a mostani szinnai, már ennél kisebb részben a homonnai és még kisebb részben a sztropkai járásban beszélnek: a többiben pedig épen nem. Már pedig azon vidék, a hol oroszul beszélnek, — nem vett részt az 1831. pórlázadásban és kegyetlenkedések elkövetésében.

Matolai Etele.

Megelégedtem egyelőre azzal, hogy állásom koromhoz képest is nem utolsó s a mellett főnökeim, hivatal-társaim becsülését bírom.

De ha mégis mindent tudott volna a jó néni, hiszem, hogy aggodalma örököse jövője felett nagyban enyhült volna, hanem szegény úgy járt, mint igen sok szülő. Szivem titkát nem tudta, mint nem az Onody Margitét a büszke szülők, kik lányuk társaságában sokszor keresték fel házunkat s kiknek ugyszólván szemök előtt fogadtunk egymásnak örök hűséget.

Margit jól ismerte büszke szülőt, én felfogtam mindkettőnk nehéz helyzetét s titkunk meglett őrizve e napig, mert örökké titok nem maradhatott az édes való.

Ugyanis Margitnak unszolására megígértem, hogy karácson este felkeresem palotájokban, hol én soha ezelőtt nem jártam, mert nem volt szabad. Mit akart Margit? alig sejtettem.

Megvettem voltam s mint ilyennek, kellett egy fényes palota még fényesebb vendégei előtt megjelenni s résztvenni az ünnepélyességen, mely a karácsonfa termében készült már napok óta.

Elvoltam készülve a legjobbra, de az ellenkezőre is.

Nehezen haladtam előre, minden járó-kelő, mely szembejött velem, egy-egy bástya volt, melyet megkellett vivnom, míg aztán felhevülten eljutottam a bérkocsik állásához s megvettem az utolsó lépést — a kocsiba, sugva inkább a kocsisnak: Onody-palota.

Még fel sem eszméltem, mire czélnál voltam.

Fényes öltözetű portás nyitotta fel kocsim ajtaját, a szokásos meghajlással fogadva s aztán, hogy feltárta a lépcsőház ajtaját is — sorsomra hagyott.

A fogadó terem előszobájáig jutottam elő-

Egyletek. Társulatok.

A zempléni megyei orvos-gyógyszerész-egyletnek f. hó 10-én tartott tisztújító közgyűlése hasonlólag az utolsóhoz, melyről e nyáron kimerítő jelentést hoztunk, ismét kiválólag tudományos jellegű volt. Elnöklő Chyzer tr. a multa való visszapillantás rövid esztelisével, (melyből kiemelendő, hogy a körorvosok országos értekezlete Budapesten a zempléni-eknek az orvos-gyógyszerész-egylet ajánlata mellett felterjesztett előterjesztését a körorvosok sorsán való javítás tárgyában fogadta el egész terjedelmében) üdvözlőlvén a szép számu tagokat és vendégeket (16 tag 6 vendég) megnyitá a gyűlést, egyuttal az alapszabályok értelmében lemondott a tisztikaral együtt.

A megejtett választás folytán megválasztottak elnökül Lengyel Endre tr., aielelnökül Chyzer Kornél tr., jegyzőül Rik Gutztaf vegytudor s pénztárnokul Kérészy István tanár. Ezután következtek az előadások:

1. Lengyel Endre felolvasott összefüggő szemelvényeket az „Orvostan Története” című nagyobb terjedelmű művének kéziratából, az ősidőkből a középkorig.

Közérdekű s a jelen volt mivel laikusokat is élénken érdekelt előadásának folytatása kilátásba lévén helyezve, felhívjuk rá a jövő gyűlések alkalmával a mivel közönség figyelmét.

2. Hornyay Béla tr. a színvakságról való értekezésében előadta röviden annak lényegét, történetét és statistikáját. A színvakok száma, mióta e tüneményt figyelemmel kísérik, igen nagy; így például Franciaországban mintegy három millió van. Előadó megvizsgálta a helybeli gymnasium hallgatóinak egy részét s 3 százalék színvakot talált. A színvakok vagy olyanok, kik a vörös és zöldszínt, vagy olyanok, kik a sárga és kék színt nem, illetőleg egyformának látják. Utalt arra, mily rendkívül fontos e körülmény vasutaknál, hol sötétben ily színű lámpák jelzésre használnak.

Ez érdekes tárgyról szóló szép előadásának folyamán bemutatá mindazon kísérleti módszereket, melyek segélyével ily színvakokat, kik néha bajukat titkolják is, felismerhetni.

3. Dr. Kun Zoltán az orr és garatüregi harcokról s azok müleges eltávolításáról értekezett, előadván 4 általa kezelt köresetet s bemutatván egy új helyi nöbetegyet, kinek garatorrüréből 2 darab diónyi nagyságu rostos habarczot (polypust) távolított el önmaga által összeállított leszorító készülék segélyével, a nehéz és fáradságos müttet menetét a beteg gyakorlatilag magyarázván.

Értekezése, melyet az idő rövidsége végett csak kivonatilag adhatott elő, legközelebb nyomtatásban is megjelenend.

A gyűlés megnyitását megelőzőleg s folyama alatt is

4. Gallik Géza bemutatta görösöveken a hegyalját több oldalról fenyegető Phylloxera vastatrix szőlőpusztító rovar több készítményben s az ezzel könnyen felcserélhető, szintén a szőlő gyökerein tartózkodó szőlő atkát, (Phytipus vitis) melyet Chyzer főorvos Phylloxera keresés közben helybeli szőlők gyökerein talált.

A gyűlés folyó ügyeinek elintézése az esti vonatok indulása miatt máskorra halasztatott.

ször, hol inasok várokoztak az érkező vendégekre. Névjegyet vettem elő s a legközelebb álló inasnak átadva, mondtam: jelentsen be Margit grófnőnél.

Vártam. E közben ugyancsak bámult a szemtelen inashad, mintegy kérdezve — mit keres ez itt? Szerencsémre s talán az övékre is, nem tartott soká e kellemetlen kritika. Margit várt reám s azonnal megjelent a terem ajtajánál s én elébe siettem.

Bátorság Árpád! szolt — s karját nyujtá! Engedelmeskedtem.

A nagy terem legvégső pontjáig haladtunk így, kitéve mindenki bámulatának s csak Margit szüli előtt álltunk meg.

Ime kedves apa és mama — mondá Margit — van szerencsém bemutatni nektek itt nálunk is — különben ugyis ismeritek őt — Karácsonyi Árpád miniszteri fogalmozót. Ti megengedtetek nekem, hogy ma estére meghivhatom a karácsonfa ünnepélyéhez legjobb barátomat s én őt hívtam meg. Ugye-e jól tettem? Nektek úgy látszik ez nem tetszik, ti haragusztok ezért rám, pedig ő az én legjobb barátom. Ugye jó barátok vagyunk Árpád! s e szavak után zokogva borult nyakamba.

Szegény Margit leszakított keblemről s alétan vitték szobájába.

Képzhetni ami következett. Nekem a jelenlevők gunyakazaja között távoznom kellett. Merre bolyongtam? nem tudom.

Éjfél lehetett, midőn egy templom előtt nyöszörgő koldusszony szakadozott szavai ébresztének fel.

Fáradtan hajoltam le hozzá. Szegény, kezei közt tartott egy rongyokba gyöngyölt csomagot. Intette, hogy vegyem el s mire nálam érezte

Levelezés.

Sárospatak, 1879. decz. 17.

Nem hiszem, hogy Sárospatakon az e lapokban nem rég napvilágot látott s meglehetősen cynissal muszályt dorgálás miatt vett volna oly erőt a félelem, hogy azonnal megszűnjék gondolkozni kétes jövője felett s beadja a kulcsot. Az is hihetetlen, hogy azon érintett cikkek következtében nyert volna új életet az a Sárospatak, melyben talán épen a cikkiró ur is együtt szokta aludni oly sok mással a dolce far niente édes (?) álmát. Részemről mindkét eset olyan, mely nem következhetett be az orvosság elkölteése után sem.

Sárospatak „szive” lassu ütemekben dobban fel-fel, nem hat arra már semmi; beteg s a nyakunkon maradt mult évi löre idegeit még jobban elbénítja.

Fiatalsága hol van? kérdeheti valaki. Ez nincs, mint sok egyebe. A tanuló ifjuság pedig lezckére jár s hogy aztán ezenkívül majd csak arra van kárhoztatva, miszerint pipafüstbe ölje társadalmi hajlamait, ennek sem ő az oka.

Van azonban Sárospatakon egy fiatal ember — ott a felvégen, meg egy öreg tiszteles ur, aki örökfiatal — amott az alvégen; ezek megértik egymást. Felkutatják az éberebbeket s létrejön egy mükedvelő szintársulat, mely, hogy első felléptét minél nagyobb siker koronázza végnélkül válogat az előadható darabokban. Végre könyörületes lesz egy kedves nő, ki által birtokába jut egy vigjáték, melyet a tudós férj valamikor fiatal korában fogadásból irt s folyó hó 16-án előadja a „Házasság égben köttetik” című 3 felvonásos vigjátékot, melyet táncz követett.

A darabra nézve megmondták annak idején, egy illetékes helyen a véleményét, Ugy értesültem, hogy dicséretet nyert akkor. A mai viszonyok között pedig legjobban teszem, ha róla csak annyit említek meg, hogy egy mükedvelői előadásra beválik, jóllehet körönm font dikéziói igen sok dolgot adhatnak az előadóknak.

A szereplő személyzetről szólva, elismeréssel tartozunk általánosságban s aztán ki kell emelnünk a nehezebb szerepek személyesítőit. S e helyen először Kun Ilona kisasszonyt illeti a babér, melyet Gyöngyvidéky Ilon szerepében egész készséggel nyujtunk részére annyival is inkább, mivel a fiatalság bájrózsáit nélkülözö, kiszenvedett göngtyukja ravatalánál rimekben kesergő s költészetének bilincsei közt vergődő vénecske hölgyet alakítá meglepő sikerrel. Ezután Mészárosné Anna urhölgy — Gyöngyvidéky Róza szerepében teszi vonzóvá a szerelmes kisasszonyt, ki mellett a csapodár, hütlén Gögyfő Béla, személyesítője: Márton Gyula ur s a csak titokban szerető Szendefy Kálmán — Pásztor Zoltán ur által adva nyerek elismerésünket. Kun József ur a szépségére sokat adó, sok tajték pipás s mindig kikoszorozott agglagény — Gögyfő Ábrahám — szerepében adta számos jelét alakító képességének Füzeséry Berta k. a. — Vigfalusy Etelka. — Paraszky Mariska k. a. — Nancsi szobaleány, — Borza Mór ur — inas, — Bukoveczky Vilma k. a. — szolgáló, — Várady Gyula ur — szakács — kisebb szerepekben mozdíták elő az előadás sikerét.

Fél óra lehetett tizre, midőn a terem ugy — a hogy tánczolhatóvá tétettet s ekkor a szép számmal visszamaradt közönség fiatalága tánczra perdült.

Foglaljunk helyet a szinpadon s jegyezzük fel azok neveit, kik a jótékonycélú mulatságot megjelenésükkel emelték. Itt látjuk Dr. Lengyel Endre urat nejjével s kedves Ilona leányával —

kincsét, már én sem hallám nyöszörgését — kiszenvedett.

Árpád! Árpád! kiáltások riasztottak fel a tetem mellől. Egy rendőr gondjai alá biztam halottamat s elindultam azon irányban, honnan a kiáltás jöhetett.

Árpád! Árpád! Semmi kétség Ez Margit! Szaladtam, mint ez esti szél s Margit karjai fogtak fel.

Az istenért, hol jár? A legnagyobb veszedelemnek teszi ki magát. Mit tesz ön érettem Margit?!

Árpád! ne e hangon! Én, hogy eltávozását megtudtam, összeszedtem minden erőmet s szüliöm akarata ellen a karácsonfa ünnepélyén részt vettem. Nekem is kellett valakinek krisztkindliti adni s minthogy nem adhattam kegyednek azt a nagy cukor szivet, melyet e czélből rendeltem a fára tétetni, elhoztam magamat kegyednek, azt a szíved pedig odaadtam annak, aki még akkor is gyönyöködött kegyeddel, midőn-átnyujtám azt neki.

Most a kegyedé vagyok örökre s többé nem Onody Margit, ha kell.

Igen Margit, kegyed enyém örökre. Most azonban tennünk kell gyorsan. Itt a szabad ég alatt e zord idő megsemmisíthetné egészségét s örökre szerencsétlenné tennők magunkat. Biztos helyre kell mennünk, hol kegyed kipihenheti magát s megőrizhetjük magunkat a mende mondkától. Néném, mint gyermekét szereti kegyedet is s ott bevárhatjuk mindketten a dolgok kimenetelét.

Margit engedelmeskedett, mint én előbb az Onody palotában. Bérkocsiba ültünk s még várt reám néném, midőn beléptünk hozzá.

Felfedeztünk neki mindent s midőn legki-

egyszerű csinos rózsaszín ruhában fehérrel, Bogay Zsigmond urat nejjével s bájos leányával Vilmaival — fehér ruhában rózsaszínnel, Rik Gusztávné urhölgyet — pompás Blaha fejkötővel, feketében s szép rokonát Kiss Gabi kisasszonyt ugyancsak feketében kékekkel, Szinnye Gerzsonné Judit s Ilona — közreműködő — szellemes testvéreivel feketében; Bukoveczky Gizella kisasszonyt — rózsaszínen fehérrel és most ezerszer bocsánat! a színekkel nem vagyunk tisztában, Emődyné Tinikéjével, Katona Zsigmondné Erzsikéjével, Csécsi bácsit — nem haragszik meg ugy-e? — leányával; Wohl Mariska s Mariska Juli kisasszonyokat, Terhes Barna urat nejjével, Borosné, Radácsiné urhölgyeket és még igen sok szép és kedves hölgyet, kiknek nevét nem tudhatuk följegyezni.

A jókedvvel füzerezett táncz csak éjfél után ért véget s azon ohajtással távoztunk, vajha minél gyakrabban találkoznánk hasonló alkalakkor!

A jótékony czélokra mintegy 60 frt lesz fordítható a bevételekből.

Végül fejezzük ki köszönetünket a közreműködőknek, a jótékonycélú felkaroló közönségnek, Eperjesi József könyvkereskedő urnak s különösen Kun Daniel urnak ott a felvégen s Puza gör. k. plebános urnak amott az alvégen — fáradozásaikért azon kijelentéssel, hogy a fáradság s áldozat nem fogja nélkülözni jótékony hatásában sem az elismerést.

Kadich.

Bécsi levél.

Időjárás. — Technica — Várszínház: Falu rosza — Salvini — „Carl” színház — farsangi előjelek. —

Aksakoff társai nem hiában ulnek a bécsi országházban. Miután első megjelenésök nem keltette a várt feltűnést, sőt pártvezérek beszédei a cseh honatyák neveltségessé tételéhez csak hozzájárulának, orosz barátjaik közbenjárását lástottak igénybe venni, de ezek nihilistákkal vesződve, egyebet — valódi muszka időnél nem küldhettek nekik, 14 fok hideg deczember elején. Sürün lefátyolozott piros arczok, hatalmas köpenyegbe burkolt orrok futnak el előttem, ha szobád melegtét véletlenül elhagyod; este homályosan pislogó lámpák világítják gyéren a sikamos utat s ha talán edzettebb természetű vagy s karácsony előtt e boltok kirakatait akarnád megszemlélni, a természet hiusítja meg tervedet, hó és jégvirágain át nem látsz semmit a szebbnél szebb tárgyakból. A tüzebb vérű müegyetemi hallgatók nem törődnek evvel, a természettel daczolva, százanként csoportosulnak ez időben egyetemük kis udvarán, hogy ezerszeres „peret”-tal fogadhassák a kedvök szerint kitünőkkel nem osztogató és így igazságtalan tanárokat, lármáznak, fütőrészek, kezeikkel hadonáznak, ha igazgatójukat vagy Pierre tanárukat pillantják meg, ez utóbbi fizicai előadásából az egyet megjegyzték, hogy mozgás által az emberi szervezetben felhalmozott melegség szabaddá lesz. Pierre látására önkénytelenül kezdik e természettani törvény igazságát kutatni. Jelenleg csendesebbek s van remény, hogy jogosult kérelmeik tekintetbe vétetik. Szám-talan magyar ifju szenvedne kárt az előadások kilátásba helyezett beszüntetésénél.

A várszínházban Grillparzer osztrák költő s író egyik vigjátéka adatott e napokban. Ez által az igazgató nem csekély felelősséget vállalt magára. Míg a hires költő „Sappho”, „Ahnfrau”, „Des Meeres und der Liebe Wellen” darabjai mindjárt eleinte az osztrák dráma irodalom valódi

sebb gyanuját is sikerült eloszlatni, örömkönynyekre fakadt s áldólag terjesztve ki kezeit felettünk, így szoltott: Gyermekeim vagytok!

E jelenet után alig gondoltunk aztán a pi-henésre. Tanácskoztunk a teendők felett s főképen arról, miként engesztelhetnök meg Margit szüleit. Megállapodásra természetesen alig juthattunk, míg egyszer töprengéseink közt a még mindig hónom alatt szorongatott csomag jutott eszembe.

Kibontottam. Családi okiratok voltak azok s egy napló, aláírva: Onody, Gáspár.

Egy ily nevű nagybátyja volt atyámnak; mondá Margit. — Ugy hallottam, miszerint ő e század elején a napoleoni hadjárat alkalmával felségárulási gyanu miatt hagyta el Magyarországot. Később kegyelmet kapott, visszajött s meg-nősült. Ugy van édes Margitom — szakítá félbe néném — s elvette testvérhugomat Paulát, ki első gyermeke születése után egy hétre meghalt s az éjjel ellopták gyermekét is valoszinű több tárggyal együtt. Szegény Gáspár e kettős csapást nem tudta elviselni s föbelötte magát. Mi, kik a rokonságot képeztük, megtettünk mindent, hogy az elveszett gyermeket feltalálhassuk, azonban ez nem sikerült, minthogy az egyedül utba igazító dajka is eltűnt. Időfolytán aztán feledésbe ment minden. Ugy gondolom 25 év telt már el e mindnyajunkat sújtó esemény után. Szegény szerencsétlen testvérem!

Igazán épen egy héttel mult 25 éve ez eseménynek. E napló 18** decz. 17-én végződik. Egy héttel később, tehát épen ma 25 éve találtak meg engem egy templom ajtóban. Mily véletlen volna... De lássuk csak, mi van a kelt felett.

E nap családnk egyik legnevezetesebb napjai közé fog tartozni. Nőm egészséges fiut

gyöngyeiként dven év előtt le egy-két előadás költői szépség mintegy örök hazudik (We szést aratott — mur in illis.

Az 1870 egyes tagjai al Laube visszavo a közönség s Még ujdonság mely olykor pénztárra, legy francia dráma Margit“-ját ipa színházban a Völkel-Stramp hozá német f „Csókja” a va ran foglal helye dalomra is kit ha a „Falu ro hirnevét Blah kívül is. E sz szólanom, mag ben visszaadn meket német közönségnek hatalma sem valami, magy képes megér minden s ke nemzetiségű az érzelme képes megért tandó, Salvini színházban vi sonló szerepe Sontheim ver régi dicsőség jusson a műv nehezen sike finom érzésü fölülmulni.

A Carls szokásaival legelső fellépe el volt döntő kártékonyan.

A farsa tánczkedvelő nütt megalak táncztermek mult évben rendező bizo

— Ezen közl

Tekintetes

Tisztel

50-ik száma esém követi vetkezőleg Mihály ézig Dargó és G gatása alk

szült, ki m ajku dajkát, meztetett, alatt egy o magam is vánsgára tartani, mel nöm is felg Hisz volna a Pa meke, On meg te kis te szerelm volt vége

Karácsonfa körülmény volt — ő történetün tette, ne Margit a birtokát o immal is kárpótolta A d veztük o szerelem Más hazának. Két zöt ültün örömya Ilye

